

Hiv.sz.: Mü. 142/2014/II.

Ügyszám:	IV/2238 -0 /2017	
Érkezett:	2017 DEC 15.	
Példány:	1	Kezelőiroda:
Melléklet:	13 db	<i>du!</i>

Alkotmánybíróság

1015 Budapest
Donáti u. 35-45.

Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság útján
Budapest
Hungária krt.179-189.
1146

DL 7101 012 263 8127

Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság Munkaügyi Szakág	
2017 DEC. 12 <i>hozzuk</i>	
Érk. módja: <i>postán</i> / <i>postán</i> / személyesen / faxon / e-mailen	
Példány:	1
Melléklet:	13 x 1
Ügyszám:	10.M.757/2014.

HM
R1

Tisztelt Alkotmánybíróság!

██████████, mint a ██████████
██████████ képviselőjeként (F/1. szám
alatt csatolva képviseleti jogosultság igazolása) a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III.
törvény (a továbbiakban: Pp.) 67. § (1) bekezdés f) pontjában foglaltak alapján ██████████
██████████ alatti lakos **indítványozó**, a panasz alapját képező peres eljárás felperese
(F/2. szám alatt csatolt meghatalmazás alapján) **nevében és képviseletében eljárva az F/3.
szám alatt csatolt meghatalmazással igazolt - jogi képviselő, dr. Magyar Anikó egyéni
ügyvéd (7100 Szekszárd, Arany János utca 18.) útján – az Alaptörvény 24. cikk (2)
bekezdésének c) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény
(a továbbiakban : Abtv.) elsődlegesen a 27. § alapján, illetve amennyiben a Tisztelt
Alkotmánybíróság szükségét látja, úgy a 28. §-ban biztosított jogkörében eljárva a 26. §
(1) a) és b) pontja alapján az alábbi**

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő:

J. H. A. C. R. B. A. U.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Mfv. II. 10. 039/2017/4. számú ítéletének, továbbá a Budapest Környéki Törvényszék 8.Mf.20.331/2016/4. számú ítéletének és a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 10.M.757/2014/30. számú ítélete alaptörvényellenességét, és semmisítse meg azokat, mivel sértik az Alaptörvény XV. cikk (1) és (2) bekezdését, XXVIII. cikk (1) bekezdését az I. cikk (1) bekezdését, továbbá a C) cikk (1) bekezdésére figyelemmel a 28. cikkét.

Kérelmünk indokolásaként az alábbiakat adjuk elő:

I. Az alkotmánybírósági eljárás feltételeinek igazolása

1.

Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének c) pontja szerint az Alkotmánybíróság „alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja az egyedi ügyben alkalmazott jogszabálynak az Alaptörvénnyel való összhangját”.

Az Abtv. 27. §-a alapján az indítványozó nem egy jogszabályt, hanem az alaptörvény-ellenes bírói döntést támadhatja, amennyiben az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti.

Ezen rendelkezésnek jelen kérelmünk megfelel, mivel a panaszunk alapját képező , az ügy érdemében hozott döntések, ítéletek a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Mfv. II. 10. 039/2017/4. számú ítélete, továbbá a Budapest Környéki Törvényszék 8.Mf.20.331/2016/4. számú ítélete és a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 10.M.757/2014/30. a számú ítélete (melyeket beadványomhoz F/4. szám alatt csatolok) ██████████ ██████████ – a peres eljárás felperesének – indítványozónak Alaptörvényben biztosított jogait sértik.

2.

Az Abtv. 26. § (1) bekezdése az alábbiakat tartalmazza: „Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontja alapján alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz fordulhat az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet, ha az ügyben folytatott bírósági eljárásban alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása folytán

a) az Alaptörvényben biztosított jogának sérelme következett be, és

b) jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva”.

Jelen esetben a fentiekben meghatározott ítéletek, illetve a felülvizsgálatkor alkalmazott jogszabályi rendelkezések azok, melyek az Alaptörvényben a fentebbiekben meghatározott (a későbbiekben részletesen kifejtett) alkotmányos jogait sértik indítványozónak.

Alkotmányjogi panasz indítványunk a határozottság követelményének megfelel, mivel a – [REDACTED] által képviselt - felperes által a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon 10.M.757/2014. lajstromszámon indított munkaügyi perben keletkezett határozatokról van szó alkotmányjogi panasz indítványunkban és kifejezett kérelmet tartalmaz bírói döntések és jogszabályi rendelkezés megsemmisítésére.

A 3/2013. (II. 14.) AB határozat kimondja, hogy „Az Abtv. 52. § (1) bekezdés f) pontja szerint az indítvány - többek között – akkor minősül határozottnak, ha kifejezett kérelmet tartalmaz a jogszabály, jogszabályi rendelkezés vagy a bírói döntés megsemmisítésére.”

A 3/2013. (II. 14.) AB határozat kimondja : „ Az Abtv. 52. § (2) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság által lefolytatott vizsgálat kizárólag a megjelölt alkotmányossági kérelemre vonatkozik. Ez a rendelkezés ugyanakkor nem érinti az Alkotmánybíróságnak - többek között - az Abtv. 28. § (1) bekezdésében meghatározott, hivatalból megtehető megállapításokra vonatkozó hatáskörét. Az Abtv. 28. § (1) bekezdése lehetővé teszi az Alkotmánybíróság számára az átjárást a 27. § szerinti panaszból a 26. § szerinti panaszeljárásba. (Az Abtv. 52. § (2) bekezdésének szövegszerű értelmezése szerint az Alkotmánybíróság az Abtv. 27. §-ában meghatározott eljárásban a 26. § szerinti normakontrollt lefolytathatja, de a 26. § alapján indult eljárásban a bírói döntést nem vizsgálhatná. Az Abtv. 52. § (2) bekezdésének az alkotmányjogi panasz rendszerére figyelemmel lévő értelmezése szerint viszont az Abtv. nem zárja ki annak a lehetőségét, hogy az „átjárás” a másik irányba, a 26. §-ból a 27. §-ba is megtörténhessen.)”

„Az Abtv. 28. §-ának fontos szabálya azonban az, hogy az Alkotmánybíróság számára átjárást biztosít a régi típusú, jogszabály alkotmányellenességének vizsgálatára irányuló, és a valódi panaszos eljárás között.Ez azt jelenti, hogy az Alkotmánybíróság akkor is vizsgálhatja az ügyben alkalmazott jogszabályt, ha a panaszos csak az ítélet megsemmisítését kéri, illetve akkor is foglalkozhat a bírósági eljárás alkotmányosságával, ha magát az indítványozó által megjelölt jogszabályt nem találja alkotmányellenesnek.”

3.

Az Abtv. 1. § a) pontja szerint egyedi ügy: „a természetes személy, jogi személy vagy jogi személyiséggel nem rendelkező szervezet jogát vagy kötelezettségét, jogos érdekét vagy jogi helyzetét érintő vagy eldöntő bírósági eljárás”. Ez nem igényel különösebb magyarázatot, hogy a felperes által benyújtott kereset (keresetlevél F/ 5. szám alatt csatolva) és az azt eldöntő bírósági határozatok egyedi ügyben születtek, amely a természetes személy felperes jogát, jogos érdekét érinti és eldönti.

4.

A támadott határozatok, illetve az alternatív vizsgálat esetében fentebb említett jogszabályok alkalmazása folyamatban lévő konkrét büntetőeljárásban, még hozzá annak bírósági szakaszában, tehát bírósági eljárásban történt, történik, mégpedig a fentebb hivatkozott 10.M.757/2014. lajstromszámú munkaügyi perben.

5.

Az alkotmányjogi panaszom határidőben történő benyújtását igazolja, hogy felperes képviselőjét ellátó [REDACTED] 2017. október 11. napján vette kézhez a Kúria ítéletét (F/6. szám alatt csatolva a postakönyv releváns oldala), mely a peres eljárást lezárta. Ezek alapján beadványom megfelel az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott időbeliségnek, mivel „Az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül... lehet írásban benyújtani.”

6.

Az Abtv. 27. § b) pontjával , továbbá a 26. § (1) bekezdés b) és (2) b) pontjával kapcsolatban előadom, hogy a panasz tárgyát képező határozatokkal szemben, jogorvoslati jogunkat kimerítettük (F/7. szám alatt csatoljuk az I. fokú ítélet elleni fellebbezésünket és a felülvizsgálati kérelmünket).

II. Az alkotmányjogi panasszal érintett jogszabályok

Az Abtv.-ben említett „Alaptörvényben biztosított jog” fogalma az Abtv. indokolása szerint az alapjogok kategóriájánál tágabb, de a „bármely alaptörvényi rendelkezés” kategóriájánál szűkebb. Véleményem szerint ez azt jelenti, hogy az alkotmányjogi panaszban az Alaptörvény „Szabadság és felelősség” fejezetébe tartozó alapjogokon kívül az Alaptörvény „Alapvetés” fejezetébe tartozó elveket is fel lehet használni. De tekintettel arra, hogy az alkotmányjogi panasz alapjául a „Szabadság és felelősség” fejezet alá tartozó alapjogok megsértése szolgál, csak említésképpen utalok arra, hogy a támadott határozatok, döntések, illetve a másodlagosan kifogásolt jogszabályhelyek és normatív utasítás az Alaptörvény B. cikk (1) bekezdésében rögzített jogállamiság elvébe is ütköznek továbbá a 28. cikknek is ellentmondanak.

II. 1. Az Alaptörvény indítvánnyal érintett rendelkezései:

XV. CIKK

(1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.

(2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

XXVIII. CIKK

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

28. CIKK

A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

C) CIKK

(1) A magyar állam működése a hatalom megosztásának elvén alapszik.

I. CIKK

(1) AZ EMBER sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani. Védelmük az állam elsőrendű kötelezettsége.

II.1. Az Alaptörvény XV. cikkének sérelme

Mind az I. fokú, mind a II. fokú, mind a Kúria ítélete sérti a diszkrimináció tilalmát. Hangsúlyozni kívánjuk azon, a perben is hivatkozott indítványozói nyilatkozatot – az esélyegyenlőség fényében – a megkülönböztetéssel kapcsolatban (Ebktv. 8. § t) pont – egyéb tulajdonság), hogy vezető beosztású személy tényleges cselekménye esetén sem indult fegyelmi eljárás alperesnél, míg az ő esetében , továbbra is állítjuk, meg nem történt cselekmény kimenete jogviszony megszüntetés lett.

Ezen megkülönböztetés a rendőrségen belül , továbbá a munkaügyi perekben született eltérő ítéletek alapján is megalapozatlan és nincs alkotmányos indoka.

A diszkrimináció tilalma az Alkotmánybíróság gyakorlatában a jogrendszer egészét átható alkotmányos alapelveként kapott értelmezést. Ez alapján valamely megkülönböztetés alkotmányellenessége akkor állapítható meg, ha a jogszabály a szabályozás szempontjából egymással összehasonlítható jogalanyok között tesz különbséget anélkül, hogy annak alkotmányos indoka lenne {vö. 20/2014. (VII. 3.) AB határozat, Indokolás [244]}.” {10/2015. (V. 4.) AB határozat, Indokolás [18]–[19]}

„az Alaptörvény XV. cikk (1) illetve (2) bekezdésének rendelkezései között nincs éles határvonal. A XV. cikk (1) bekezdésének első mondata [...] több jelentésű. A jogrendszer rendező elveként tartalmazza az általános jogegyenlőségi szabályt, kimondja az egyenlőséget sértő kiváltságok tilalmát, és a jogrendszer mindenre vonatkozó azonos érvényesülését (ez utóbbi jogalkalmazói követelmény). Az általános jogegyenlőség követelménye az emberi méltósághoz való jogból – az emberek egyenlő méltóságából – ered, és ez elválaszthatatlan a diszkrimináció tilalmától.” {8/2015. (IV. 17.) AB határozat, Indokolás [106]}

Azaz hivatkozunk arra is, hogy a jelzett diszkriminációval megvalósul az Alaptörvény I. cikkének sérelme is.

II.2. Az Alaptörvény XXVIII. cikkének sérelme

Indítványozó tisztességes eljáráshoz való joga, továbbá az ésszerű határidőn belül való elbíráláshoz való joga is sérült.

Meglátásunk szerint a bíróságok nem kellő súllyal vették figyelembe ítéletük meghozatalakor az általunk mind a keresetlevélben, mind előkészítő iratainkban, mind a tárgyaláson hivatkozott érveket, indítványzó (felperes) személyes előadásait, egyoldalúan alperesi előadásra és alperesi tanúk elfogult vallomásaira helyezkedtek, a vonatkozó jogszabályokat figyelmen kívül hagyva hozták meg döntésüket.

A tényállást – holott a Pp. 206. § (1) bekezdése rendelkezését is figyelembe véve a tényállás akkor felel meg az eljárásjogi jogszabályoknak, ha az összhangban áll a periratokkal, okszerű és helyes következtetéseken nyugszik - nem állapította meg teljeskörűen az I. fokú bíróság, az nincs összhangban a periratokkal, erre sem a II. fokú bíróság, sem a Kúria nem fordított figyelmet.

Az ítéletek indokolásából jól látszódik véleményünk szerint, hogy abban csak az ítéletnek megfelelő tények kerültek rögzítésre, kiragadásra, azaz egyoldalú a megközelítés, a törvény előtti egyenlőtlenségre utal. Sőt az elfogulatlanság is megkérdőjelezhető, mivel egyoldalúan, csupán alperesi kijelentésre alapozva hiányosan megállapított tényállásból, alperesi jogértelmezésből jutott el a logikailag megalapozatlan megállapításokra a bíróság.

Ellentmondás is megállapítható az ítéletek indokolásában többek között a kétszeres értékelés tilalmával kapcsolatosan is, mikor kijelenti a bíróság, hogy „nincs akadálya ugyanazon cselekmény miatt büntetőjogi és fegyelmi felelősségre vonásnak”, mely megállapítás ugyan helytálló, viszont az egész eljárás alatt az eljáró bíróság csupán a büntetőeljárásra hivatkozik, azon aspektust vizsgálja, s egyáltalán nem vette alapul azt, amit jelen munkaügyi perben vizsgálnia kellett volna, azaz a fegyelmi eljárást, annak megalapozottságát a jogviszony megszüntetésének fegyelmi felelősség szempontjából való helytállóságát. Az egész jogviszony megszüntetést a büntetőeljárás alapjaira helyezte, ezt támasztja alá azon tény is, hogy a bíróság általi tényállás megállapítás helyett, oldalakon keresztül a büntetőeljárás megállapításait idézi.

Megjegyezzük azt is, hogy a fegyelmi eljárás – felperes által hivatkozott hibáit - eljárási problémáival kapcsolatosan iratoknak és felperesi előadásnak ellentmondva helytelen álláspontra helyezkedett valamennyi bíróság.

Nem vizsgálták teljeskörűen azon tény, hogy az eljárás lefolytatása Fegyelmi Szabályzat rendelkezéseibe ütközött. A Fegyelmi Szabályzat rögzíti, hogy

„18. § (1) A vizsgáló az eljárás alá vontat és képviselőjét, a tanút, a szakértőt, a tervezett eljárási cselekmény helyéről és idejéről írásban értesíti.

(2) Az értesítés szóbeli közlésére csak akkor van lehetőség, ha az írásbeli értesítés kézbesítése az eljárási cselekmény tervezett időpontja előtt - a Hszt. 133. §-ának (1) bekezdésére figyelemmel - már nem biztosítható és az értesített a szóbeli értesítést elfogadta. A szóbeli értesítésről feljegyzést kell készíteni, melyet az értesítettel az eljárási cselekmény megkezdése előtt alá kell íratni vagy annak elfogadásáról a meghallgatási jegyzőkönyvben kell nyilatkoztatni. Ennek hiányában a szóbeli értesítést hatálytalannak kell tekinteni és új határnap kitűzésére kell intézkedni.”

Ezen szabályokkal ellentétesen járt el [REDACTED] fegyelmi tiszt, mint az tanúvallomásából is kiderült.

A hivatkozott jogszabályi rendelkezés alapján a szóbeli értesítés hatálytalan volt, azaz ebből következően az eljárási cselekmény is szabálytalan, hatálytalan meglátásunk szerint, mely kihatással van az egész eljárásra, mivel ezen eljárási cselekmény után van lehetőség az iratismertetésre, az összefoglaló jelentés elkészítésére, a parancsnoki meghallgatásra és a határozat meghozatalára.

Az eljárás során becsatolt szabadság engedély keltezése igazolja, hogy felperes 2014. március 21-én kérte a szabadságát, azaz ez pont nem igazolja – meglátásunk szerint – a fegyelmi tiszt állítását, mely szerint felperes az értesítés kézhezvétele napján (18-án) vagy azt követő napon hívta fel szabadságra hivatkozással, mivel a szabadságkérelmét felperes az irat alapján 21-én nyújtotta be. Az eljárási I. fokú bíróság az irattal ellentétesen a fegyelmi tiszt vallomására hivatkozva állította, hogy felperes kérte az előrehozatalt, s nem foglalkozott azzal, hogy felperes teljesen mást állít, s nem indokolta egyáltalán – a releváns tényeket figyelembe véve, hogy miért a tanú elmondását vette alapul, holott ellentmondás volt a tanú és felperes állításai között, a szembesítés nem vezetett eredményre, az ellentmondás feloldását a bíró meg sem kísérelte. Ezen tényel sem a II. fokú bíróság, sem a Kúria nem foglalkozott indítványozó tisztességes eljáráshoz való jogát sértve.

Ezen aspektusban az I. fokú bíróság a hatályos jogszabályt semmibe véve alperesi előadást és a tanú előadását jogszabályi rangra emelve állapította meg azt, hogy eljárásjogi szabálysértés nem történt.

A kiszabott fenyítés – feltéve, de meg nem engedve, hogy a lefolytatott eljárás szabályszerű volt – meglátásunk szerint megalapozatlan, okszerűtlen, jogszabálysértő, mely tényeket a bíróság nem vett figyelembe, lakonikusan 1 rövid mondattal elintézte ítéletében a kérdéskört, amikor a 9. oldal 4. bekezdésében mindösszesen indokolásként közölte, hogy a „ bíróság álláspontja szerint a kiszabott büntetés arányban áll az elkövetett kötelezettségszegés súlyával, figyelemmel a Hszt. 120. § (1) bekezdésére is”. További megállapítást nem tett, nem foglalkozott azon tényel sem, hogy a büntetőbíróság által kiszabott büntetésnél sokkal súlyosabb a fegyelmi eljárást kiszabó fenyítés, s azzal sem foglalkozott az eljárási bíróság, hogy álláspontját bizonyítékokkal és tényállással kellene alátámasztania, indokolnia. Ezt nem vizsgálta teljeskörűen sem a II. fokú bíróság, sem a Kúria.

Egyáltalán nem került figyelembe vételre az, hogy a fegyelmi határozatot hozó a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 11.§ (1) bekezdésébe, valamint a Hszt. 68.§ (1) bekezdés b) pontjába ütköző tankolási szabályok megsértése fegyelemsértését állapította meg. Ez a megállapítás, a jogviszony megszüntetése ezen jogszabályok alapján nem okszerű, nem megalapozott, mivel a rendelkezések a következőket mondják ki :

Hszt. „68. § (1) A hivatásos állomány tagja köteles:

...

b) a szolgálati feladatait a törvényes előírásoknak, a parancsoknak és intézkedéseknek megfelelően - szükség esetén a veszély vállalásával -, az elvárható szakértelemmel és gondossággal, pártatlanul és igazságosan végrehajtani;”

Rtv. „11. § (1) A rendőr köteles a szolgálati beosztásában meghatározott feladatait a törvényes előírásoknak megfelelően teljesíteni, az elöljárója utasításainak - az e törvényben foglaltak figyelembevételével - engedelmeskedni, a közbiztonságot és a közrendet, ha kell, élete kockáztatásával is megvédeni.”

Felperes nem sértett meg semmifajta törvényes előírást, nem került olyan parancs és intézkedés sem elő sem a fegyelmi eljárás során, sem a peres eljárás során, melyet felperes bizonyítottan megsértett volna. Maga a bíróság is megállapította, hogy a tankolási szabályokról szóló utasítás a felperesnek tulajdonított cselekmény idején nem volt. Jogellenesen és elfogultan [REDACTED] véleményét jogszabályként elfogadva állapította meg a határozatában a bíróság, hogy a szabályok megsértése megtörtént. Ezen megállapítást pedig a felsőbb bíróságok helyben hagyták, holott, feltéve, de meg nem engedve, még ha elkövette is volna felperes a terhére rótt cselekményt – továbbra is határozottan állítjuk, hogy azt nem követte el – alperes és a tanúk sem tudtak olyan felperes részére kiadott parancsot bemutatni, melyet felperes megsértett volna, olyan törvényes előírás sem került szóba, mely jelen esetben a tankolási szabályok megsértésére vonatkozna.

Mint az eljárás során kiderült a tankolási szabályokról szóló 6/2012. PMRFK intézkedés a cselekményt követő időszakban került kiadásra (hatályos 2012. május 23-tól) , s leoktatásra (2013. május 30- június 5. között) , így az – figyelemmel a visszaható hatály tilalmára is – a perbeli cselekményre nem volt alkalmazható, még akkor sem, ha alperesi állítás – miszerint felperes kannába tankolt – valós lenne.

A tanúk sem tudtak előadni olyan parancsot, melyet felperes megszegett volna, még ha valóban elkövette volna a cselekményt, mivel [REDACTED] anú is csak arról nyilatkozott, hogy „Én nem adtam utasítást arra a felperesnek, hogy kannába, vagy edénybe tankoljon.”, viszont olyan parancsot nem tudott felidézni, melyet kiadott, s azt felperes megsértette volna. (A ki nem adott parancsot, utasítást ugye nem lehet megsérteni.)

Továbbá tanú kijelentette, hogy azt „nem tudom megmondani, konkrétan milyen szabályzat vonatkozott a szolgálati gépjárművek tankolására”. A tanú maga állította, hogy „én nem emlékszem arra, hogy külön elmondtam volna neki, hogy az üzemanyag kártyát hogyan kell használni”, azaz ebből következően sem volt olyan parancs, amit felperes esetlegesen megsértett volna. Az eljárás megállapításával kapcsolatban, pedig ki kívánjuk emelni, hogy a tanú vallomásában előadta azt is, hogy „egyértelműen nem láttam, hogy a kannában a pisztoly vége benne van”, azaz kiderült, hogy a döntés alapjául valamifajta következtetés szolgált.

Azaz a fegyelmi határozatban, s az ezen alapuló jogviszony megszüntetéséről szóló határozatban lévő rendelkezés fentebb idézett jogszabályi és szabályzati hivatkozási alapja megalapozatlan, okszerűtlen és jogszerűtlen.

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a fentiekben levezetett indokolás alapján panaszunkat bírálja el, s annak adjon helyt.

Tisztelettel:

Szekszárd, 2017. december 8.

Dr. Magyar Anikó
ügyvéd

Melléletek:

- F / 1. – kivonat nyilvántartásba vételről
- F / 2. - meghatalmazás
- F / 3. –ügyvédi meghatalmazás
- F / 4. – ítéletek
- F / 5. – keresetlevél
- F / 6. – postakönyv releváns részének másolata
- F / 7. – fellebbezés, felülvizsgálati kérelem
- F / 8. – adatkezelési nyilatkozat

DR. MAGYAR ANIKÓ ügyvéd
7100 Szekszárd, Arany J. u. 18. fsz. 4.
Telefon/fax: 74/414-415
Adószám: 52909546-1-37
Szála.sz.: OTP Bank Rt.: 11746005-20089209
Letéti szála: OTP Bank Rt.: 11746005-20099631